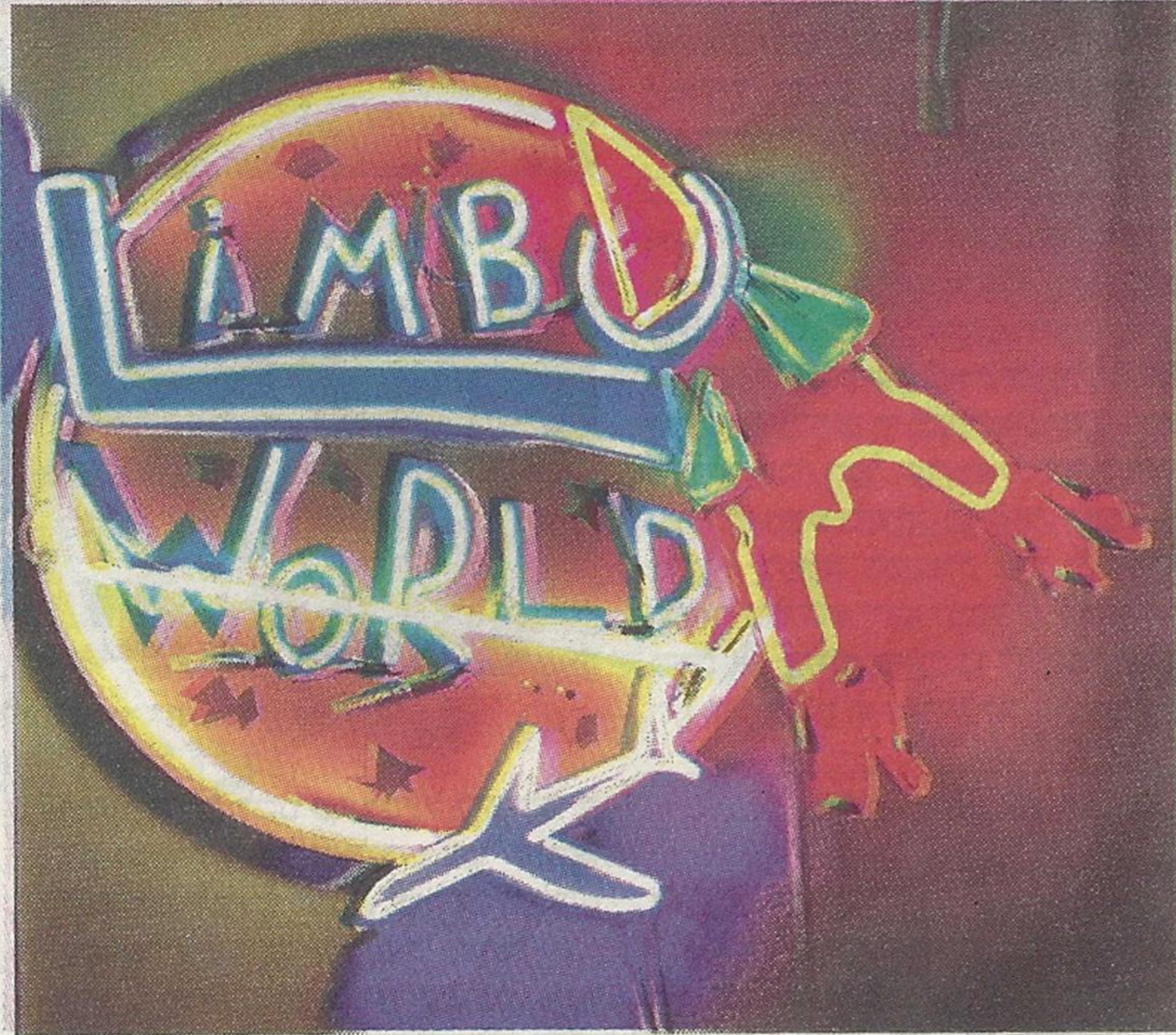

ריקוד פלמנקו בסניף הדואר

התערוכה "פול גז בניוטרל" מבקשת לצקת תוכן פוליטי דרך הקשרים אישיים ולמחות על דחיקת האמנות לשולי החברה

אורי הולבן,
"עולם"

הלימבו, 2012

צילום: אורי הולבן

התערוכה "פול גז בניוטרל", שתיפתח הערב בגלריה רו ארט בתל אביב (שביל המרץ 3, קומה 4) עוסקת ברצון העז של אמנות לגעת ולהשפיע, אך גם בחוסר היכולת שלה לשנות את המציאות. בשונה מתערוכות דומות, היא אינה מבקשת להציע מודלים מוכרים כמו של אמנות קהילתית או אמנות מהאיתית אלא דווקא דרכי ביטוי אישיות של האמנים המציגים בה.

בפתח התערוכה מוצגת עבודת ניאון צבעונית של אורי הולבן בניהוח נוסטלגי ועליה כתוב באנגלית: "עולם הלימבו". זהו פרולוג לגוף עבודותיו של האמן המוצג בתערוכה וכן לתערוכה כולה. הולבן הטרנסג'נדר מבקש לבחון את מוטיב ההשתנות ואת מצבי הביניים שעמם מתמודדים הטרנסג'נדרים. הוא מציג שלט ניאון נוסף ושלושה רישומים צבעוניים: האחד של

המוכר מ"אנתוני והג'ונסונס" הצבעוניות והניאון משדים על החלל אווירה מרהמתוקה, המהדהדת גם בשאר העבודות. ורד נסים, למשל, מציגה על הקיר משמאל לכניסה את סדרת העבודות "יומן" שהחלה ליצור ב-2008 והיא ממשיכה בה גם כיום. אלה הן הדפסות גדולות ממדים של סריקות שעשתה לדפי יומנה של אמה, אסתר. מהיומן ניתן ללמוד על סדר יומה של האם, המפרנסת את משפחתה כעובדת משק בית, על מצבו הבריאותי של בעלה ועל הבדיקות שעבה, וכן על יחסיה המורכב של האם למצב הכיכלי של המשפחה, דבר העולה במיוחד במכתב החרף שהיא ניסחה על גבי היומן ומיועד ליו"ר ההסתדרות, עופר עיני.

שחר מרקוס ודנה לוי מציגים עבודה ישנה שלהם, שבה נראים בזה אחר זה חרדי המתנה של סניפי בנק ודואר, וברגע מסוים,

את הנוכחים ושובר לרגע את השגרה האפורה. טל ניסים מציג שתי עבודות המישירות מבט מורכב כלפי האמנות ותפקידה וכן כלפי המדיום שבו הוא פועל: באחת נשקפים המראות הנכודים במצלמת הווידאו שבה בועט האמן ברחבי פארק הירקון. בשנייה נראה פריים סטטי של

את עדשת המצלמה עד שקו האופק נשבר לגמרי. עוד משתי תופים בתערוכה: הילה לביב ושחר פרדי כסלו.

אוצרת התערוכה, נגה דוידזון, מסבירה כי היה לה חשוב לשאול "שאלות לגבי תפקידה של האמנות בעידן ובמקום שבו היא נדחקה לשולי החברה ונתפשת

מהחברה". היא מוסיפה כי הבחירה שלה לצקת תוכן פוליטי דרך ההקשרים האישיים נבעה מכך שנראה לה נכון לדבר על החברתי דרך האישי ודרך השנואתם קל יותר להתמקם כפרט בתוך הכלל. "יש משהו מנחם בתכונות אנושיות שאת מוצאת בעצמך וגם בחברה", היא